

rolnummer P.25.1136.N

MEMORIE VAN ANTWOORD

VOOR: **De heer Johannes WILLEMEN**, geboren op 19 april 1950, wonende te 2801 Mechelen, Heidestraat 7, met rijksregisternr.: 50.04.14-147.26.

VIERDE VERWEERDER IN CASSATIE

Vertegenwoordigd door advocaat Sven Mertens (sven.mertens@lmds.be)

TEGEN: **De heer Michel VANPOUCKE** wonende te 9250 Waasmunster, Grote Baan 152, met rijksregisternr. 69.09.02-065.29.

OORSPRONKELIJKE BURGERLIJKE PARTIJ, THANS EISER TOT CASSATIE

Vertegenwoordigd door F. Liebaut, met kantoor te 9160 Lokeren, Durmelaan 4W1.

IN TEGENWOORDIGHEID VAN

1. **WILLEMEN GROEP NV** met vennootschapszetel gevestigd te 2800 Mechelen, Boerenkrijgstraat 133 133 met als KBO-nummer 0466.256.432

OORSPRONKELIJK EERSTE INVERDENKINGGESTELDE, THANS EERSTE VERWEERDER IN CASSATIE

2. **B.C.S. INVESTISSEMENT NV**, met vennootschapszetel gevestigd te 2800 Mechelen, Boerenkrijgstraat 133 met als KBO-nr.: 0441.436.112

OORSPRONKELIJK TWEEDE INVERDENKINGGESTELDE, THANS TWEEDE VERWEERDER IN CASSATIE

3. **IMMO CUBES NV**, met vennootschapszetel gevestigd te 2800 Mechelen, Boerenkrijgstraat 133 met als KBO-nummer 0405.023.401

OORSPRONKELIJK DERDE IN VERDENKING GESTELDE, THANS DERDE VERWEERDER IN CASSATIE

4. **Mevrouw Dominique VANSTEENKISTE**, geboren te Torhout op 18 augustus 1965 ingeschreven te 9140 Temse, Koningin Fabiolalaan 6, met rijksregisternr.: 65.08.18-214.85

OORSPRONKELIJK VIJFDE INVERDENKINGGESTELDE, THANS VIJFDE VERWEERDER IN CASSATIE

Aan de Heer Eerste Voorzitter, de Heer Voorzitter, de Dames en Heren Raadsheren, leden van het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

Verweerder in cassatie heeft de eer uw Hof volgende beschouwingen voor te leggen in antwoord op de memorie tot staving van het cassatieberoep, ingesteld door eiser tegen het arrest van het Hof van beroep te Antwerpen, Kamer van Inbeschuldigingstelling, gewezen op 17 juni 2025 (K/1563/2025).

WAT BETREFT DE PROCEDURE

Vierde verweester in cassatie ontving de memorie tot cassatie van eiser niet aangetekend of via elektronische weg.

Deze werd enkel aan diens raadsman bezorgd, wat niet volstaat als regelmatige mededeling aan de betrokken partij. (Cass. (2e k.) AR P.15.1040.F, 30 september 2015 (D.G. / M.M.))

ANTWOORD OP HET EERSTE MIDDEL TOT CASSATIE

1.1 Eiser stelt dat het arrest zou behept zijn met motiveringsgebreken en derhalve art. 149 van de Grondwet en art. 6 EVRM zou schenden.

Meer bepaald poneert eiser dat de Kamer van Inbeschuldigingstelling louter de motivering van het Openbaar Ministerie en de beschikking van de Raadkamer overneemt voor wat betreft specifieke bewijsstukken waarop eiser zou gewezen hebben in zijn conclusies voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling (KI), met name:

- de verklaringen van vijfde verweester in Cassatie, mevrouw Dominique Vansteenkiste
- het proces-verbaal van vaststelling door een gerechtsdeurwaarder, waarin eiser een aantal door hem geproduceerde en ter beschikking gestelde audio-opnames liet weergeven
- een eigen raming van schade die hij bij een ondervraging weergaf
- *‘diverse schriftelijke stukken en medische attesten’*

- niet nader gespecificeerde bewijsstukken waaruit zou volgen dat eiser zowel in eigen naam en als vereffenaar van VPM Real Estate BVBA optrad

Daarnaast herkent eiser een motiveringsgebrek in het feit dat, voor wat betreft de door de raadkamer vastgestelde en door het Parket-Generaal eveneens opgeworpen verjaring, er enkel naar deze overwegingen verwezen wordt in het arrest.

1.2 Uit artikel 6.1 EVRM volgt niet dat het onderzoeksgerecht dat oordeelt over de regeling van de rechtspleging, verplicht is om te antwoorden op elk detail in de conclusie van een burgerlijke partij over de bezwaren.

Het volstaat dat het onderzoeksgerecht de partijen de voornaamste redenen laat kennen die hebben geleid tot de beslissing tot buitenvervolgingsstelling (Cass. 9 januari 2024 ARP.23.1380.N).

Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat niet vereist is dat het onderzoeksgerecht tot in detail antwoordt op de conclusie van een burgerlijke partij, maar dat volstaat dat de vermelde redenen de burgerlijke partij in staat stellen deze te begrijpen (Cass. 8 november 2022, P22.0774.N ; Cass. 5 november 2019, P.19.0530.N, Arr. Cass. 2019, nr. 571).

De omstandigheden dat een burgerlijke partij het niet eens is met een beslissing tot buitenvervolginstelling van het onderzoeksgerecht houdt geen miskenning in van de uit de art. 6.1 EVRM afgeleide motiveringsverplichting (Cass. 12 september 2012, P.12.0544.F, Arr. Cass. 2012, nr. 458; Cass. 16 april 2013, P.12.0858.N, Arr. Cass. 2013, nr. 238).

De rechter die de vordering onontvankelijk verklaart of de appelrechter die het hoger beroep onontvankelijk verklaart, moet uiteraard niet meer antwoorden op conclusies die betrekking hebben op de grond van de betwisting (Cass. 19 januari 2005, A.R nr. P.04.1454.F).

1.3 De KI heeft op uitvoerig gemotiveerde wijze vastgesteld dat zowel de oorspronkelijke klacht met burgerlijke partijstelling als de aanvullende klacht met burgerlijke partijstelling van eiser onontvankelijk waren, wat gelet op het gebrek aan vordering door het openbaar ministerie, de onontvankelijkheid van de strafvordering tot gevolg heeft.

De KI hoefde derhalve niet meer te antwoorden op middelen die betrekking hadden op de betwisting van de door de eerste rechter vastgestelde verjaring van de strafvordering, noch op middelen die betrekking hadden op de grond van de zaak.

Het middel **mist feitelijke grondslag**.

Ten overvloede wordt opgemerkt dat de Kamer van Inbeschuldigingstelling de overweging van het Parket-Generaal uitdrukkelijk heeft overgenomen, inbegrepen de motivering die de verjaring van de strafvordering begrijpelijk maakt.

ANTWOORD OP HET TWEEDE MIDDEL TOT CASSATIE

2.1 Eiser stelt dat het arrest van de KI, door overname van de motivering van de raadkamer en de vordering van het Openbaar Ministerie ten onrechte de start van de verjaring van tenlastelegging A (oplichting), situeert op 9 maart 2015.

2.2 Het arrest heeft vastgesteld dat de klachten met burgerlijke partijstelling onontvankelijk waren, op welke grond het hoger beroep van eiser werd afgewezen, zoals toegelicht onder punt 1.3.

Ook dit middel **mist feitelijke grondslag**.

Bovendien is de bewering dat de verjaring van het beweerd misdrijf oplichting slechts startte na 9 maart 2015 onjuist, deze stelling **faalt naar recht**.

Hoewel de dading die gesloten werd en volgens eiser oplichting uitmaakt, werd ondertekend op 9 maart 2015, stelt eiser dat deze slechts uitwerking had bij de eerste betaling die op latere datum werd uitgevoerd

Art. 496 Sw. definieert oplichting als volgt:

“Hij die, met het oogmerk om zich een zaak toe te eigenen die aan een ander toebehoort, zich gelden, roerende goederen, verbintenissen, kwijtingen, schuldbevrijdingen doet afgeven of leveren, hetzij door het gebruik maken van valse namen of valse hoedanigheden, hetzij door het aanwenden van listige kunstgrepen om te doen geloven aan het bestaan van valse ondernemingen, van een denkbeeldige macht of van een denkbeeldig krediet, om een goede afloop, een ongeval of enige andere hersenschimmige gebeurtenis te doen verwachten of te doen vrezen of om op andere wijze misbruik te maken van het vertrouwen of van de lichtgelovigheid, wordt gestraft met gevangenisstraf van een maand tot vijf jaar en met geldboete van zesentwintig [euro] tot drieduizend [euro]. “

Oplichting vereist derhalve als één van de constitutieve bestanddelen dat de dader hem zaken laat afgeven of leveren die een ander toebehoren en dit door het aanwenden van bedrieglijke middelen.

Onafgezien van het feit dat de heer Willemsen geen partij was bij de geviseerde dading van 9 maart 2015, kan het gegeven dat aan eiser in Cassatie of aan de vennootschap waarin hij eerder een mandaat had gelden werden afgegeven, uiteraard geen constitutief bestanddeel vormen van oplichting waarvan hij het slachtoffer zou zijn.

Dit standpunt is in strijd met artikel 496 Strafwetboek.

2.4 Eiser beweert verder dat het gegeven dat de verjaring niet uitdrukkelijk in het dictum van het arrest werd vastgesteld een vernietigingsgrond zou vormen, wat enerzijds tegenstrijdig is met zijn stelling dat de verjaring gemotiveerd werd bij verwijzing.

Ook het argument dat de verjaring in het dictum van het arrest dient vastgesteld te worden **faalt naar recht**.

ANTWOORD OP HET DERDE MIDDEL TOT CASSATIE

3.1 Eiser in Cassatie stelt dat het arrest van de KI ten onrechte een te zware bewijslast op hem legt door te eisen dat op het ogenblik van de klacht met burgerlijke partijstelling de schade volledig wordt bewezen en gespecificeerd.

Op basis van uitgebreide feitelijke beweringen, argumenteert eiser dat de schade blijkt uit de elementen die werden bijgebracht in het kader van het op de klacht volgend gerechtelijk onderzoek.

3.2 Art. 63 van de Wet van Strafvordering bepaalt dat *“hij die beweert door een misdaad of wanbedrijf te zijn benadeeld, daarover bij de bevoegde onderzoeksrechter klacht kan doen en zich burgerlijke partij kan stellen.”*

Dit impliceert dat de burgerlijke partij aannemelijk moet maken dat zij schade heeft geleden (Cass. 5 oktober 2010, Arr.Cass. 2010, 2394; Cass. 26 oktober 2010, Arr.Cass. 2010, 2615).

Meer bepaald dient de kandidaat-burgerlijke partij op het ogenblik van de klachtneerlegging te kunnen aangeven of aanvoeren dat hij persoonlijke schade heeft kunnen lijden door de misdrijven die door de verdachte zouden zijn gepleegd (Cass. 4 april 2006, P.051651.N; Cass. 8 november 1995, Arr.Cass. 1995, nr. 481).

In dit stadium gaat het dus om het aannemelijk maken van een geleden schade die in oorzakelijk verband staat met het misdrijf dat voorwerp uitmaakt van het onderzoek (Cass. 18 januari 2011, P.10.1252.N; Cass. 24 oktober 2006, P.06.0688.N; Cass. 8 oktober 2002, NJW 2002, 499).

Het arrest van de KI overwoog ter zake pertinent het volgende :

“ Artikel 63, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering is van toepassing : “Hij die beweert door een misdaad of een wanbedrijf te zijn benadeeld, kan daarover bij de gevoegde onderzoeksrechter klacht doen en zich burgerlijke partij stellen.

De klacht met burgerlijke partijstelling is slechts ontvankelijk wanneer de burgerlijke partij aannemelijk maakt persoonlijke en reële schade, hetzij materieel, hetzij moreel, te hebben geleden ten gevolge van het strafbaar feit (zie o.a. Cass. 6 februari 2008, AR P.07.1533. F; Cass. 10 februari 2009, AR P.08.1312. N; Cass. 18 januari 2011, AR P.10.1252. N; Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0895. N).

De burgerlijke partij dient derhalve een persoonlijke en reële materiële of morele schade aannemelijk te maken die in oorzakelijk verband staat tot de aangeklaagde feiten waarvan aangenomen kan worden dat ze volgens de wet als een misdaad of wanbedrijf kwalificeren.

Waar een burgerlijke partij op het ogenblik van het neerleggen van haar klacht met burgerlijke partijstelling niet verondersteld wordt het bewijs te leveren van de schade en van haar omvang, dient zij haar bewering omtrent de schade, die zij door het misdrijf zou geleden hebben, wel aannemelijk te maken, wil haar burgerlijke partijstelling ontvankelijk zijn.

De kamer van inbeschuldigingstelling is in de gegeven omstandigheden van oordeel dat de burgerlijke partij VAN POUCKE, geen persoonlijke en reële schade, hetzij materieel, hetzij moreel, aannemelijk maakt ten gevolge van de aangeklaagde strafbare feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2 en A3.

Met betrekking tot de schade die de burgerlijke partij VAN POUCKE ingevolge de aangeklaagde feiten zou hebben geleden en die hij vergoed zou wensen te zien, stelt hij in zijn klacht met burgerlijke partijstelling van 09 maart 2020 louter “Klager laat niet enkel een materieel doch ook een moreel belang gelden”. Hij begroot zijn schade vervolgens op 1,00 euro materiële en 1,00 euro morele schade.

Er wordt door de burgerlijke partij VAN POUCKE niet de minste indicatie gegeven van (enige hoegrootheid van) bedragen waarop hij meent aanspraak te kunnen maken en waarbij deze bedragen niet zouden zijn vervat in de afgesloten dading van 09 maart 2015.

De kamer van inbeschuldigingstelling dient vast te stellen dat de burgerlijke partij VAN POUCKE zijn beweerde schade ingevolge de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2 en A3 inhoudelijk niet (afdoende) omschreef, minstens niet specificeerde (zelfs geen begin hiertoe) naar de aangeklaagde feiten van de tenlasteleggingen A1, A2 en A3, en deze derhalve niet afdoende aannemelijk maakt.

De eventuele schade uit het insolventiemisdrijf omschreven onder de tenlastelegging B, zou schade uitmaken ten nadele van de failliet verklaarde vennootschap BVBA VPM REAL ESTATE (KBO 822.677.586), en zou derhalve collectieve schade uitmaken van de algemeenheid van de schuldeisers van de failliete boedel, en niet van een individuele schuldeiser. De rechtsvordering tot vergoeding van dergelijke schade komt bijgevolg enkel toe aan de aangestelde curator, die de failliete boedel vertegenwoordigt, en niet aan een individuele schuldeiser en evenmin aan de voormalige zaakvoerder van de failliete vennootschap, zoals in deze het geval is.

Hierbij dient opgemerkt dat mr. Herman WILLEMS, in zijn hoedanigheid van curator van het faillissement van VPM REAL ESTATE bvba, de schuldvordering ingediend door WILLEMEN GROEP nv heeft betwist en dat deze betwisting resulteerde in een dading. WILLEMEN GROEP nv betaalde 300.000,00 euro, waarmee de curator het (op dat ogenblik gekende) volledige passief kon aanzuiveren.

Gelet op het voorgaande (randnummers 3.2.3. en 3.2.4.) slaagt de burgerlijke partij VAN POUCKE er noch in de akte van aanstelling als burger- lijke partij, noch in de klacht met burgerlijke partijstelling, noch in de stukken gevoegd bij deze klacht, noch in de andere elementen van het strafdossier, in enige persoonlijke en reële schade (hetzij materieel, hetzij moreel) in causaal verband met de aangeklaagde strafbare feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B, in zinnen hoofde afdoende aannemelijk te maken.

De klacht met burgerlijke partijstelling die de burgerlijke partij VAN POUCKE op 09 maart 2020 in handen van de onderzoeksrechter neerlegde tegen de inverdenkinggestelden voldoet voor wat betreft de aangeklaagde feiten van de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B derhalve niet aan de ontvankelijkheids- vereisten overeenkomstig artikel 63 van het Wetboek van Strafvordering.

De klacht met burgerlijke partijstelling is onontvankelijk voor wat betreft de feiten van de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B.

De straffordering die in casu, bij gebreke aan een vordering tot gerechtelijk onderzoek uitgaande van het Openbaar Ministerie, enkel geënt is op de klacht met burgerlijke partijstelling, werd derhalve niet op regelmatige wijze op gang gebracht voor wat betreft de feiten van de tenlasteleggingen A1, A2, A3 en B en is bijgevolg onontvankelijk voor wat betreft deze feiten.

(Zie Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0895. N).”

De – overigens feitelijke onjuiste – beweringen van eiser in Cassatie dat hij schade aannemelijk zou maken door de elementen bijgebracht in het kader van het gerechtelijk onderzoek, zijn irrelevant.

Het derde middel **mist feitelijke grondslag**.

ANTWOORD OP HET VIERDE MIDDEL TOT CASSATIE

4.1 Eiser stelt dat hij zich burgerlijke partij heeft gesteld, zowel in eigen naam als in zijn hoedanigheid van vereffenaar na afsluiting van het faillissement van VPM Real Estate BVBA.

Het arrest zou het motiveringsbeginsel schenden door hem zijn exclusieve bevoegdheid als vereffenaar te ontzeggen zonder feitelijke of juridische toetsing.

4.2 Dit middel **faalt naar recht**.

Wanneer na de sluiting van een faillissement activa opduiken, worden zij ten gelde gemaakt door een door de rechtbank aangestelde curator *ad hoc* overeenkomstig artikel 1 van het koninklijk besluit van 25 mei 1999, de vereffenaars aangesteld na sluiting van het faillissement beschikken niet over deze bevoegdheid. (Cass. 20 oktober 2011, TBH 2012/5)

Ten overvloede wordt opgemerkt dat dit middel ook **feitelijke grondslag mist**.

Immers heeft eiser nooit klacht met burgerlijke partijstelling neergelegd in zijn hoedanigheid van vereffenaar van de VPM Real Estate BVBA, noch enig ander procedurestuk neergelegd met aanduiding van of vanuit zijn hoedanigheid van vereffenaar van de VPM Real Estate BVBA. Hij deed dit uitsluitend in persoonlijke naam zoals blijkt uit de klacht alsook het proces verbaal van burgerlijke partijstelling van 26 september 2023. (Strafdossier, algemeen deel, stuk 3)

Bovendien was de VPM Real Estate niet betrokken bij de door burgerlijke partij in de klacht met burgerlijke partijstelling geviseerde handelingen.

De Kamer van Inbeschuldigingstelling overwoog terzake terecht het volgende :

“ Zoals hierboven reeds aangegeven (randnummer 1.3.) legde mr. BOECQUAERT loco mr. BEKAERT op 26 september 2023 voor en namens Michel VAN POUCKE, in handen van de onderzoeksrechter bij de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Mechelen, aanvullende klacht met burgerlijke partijstelling neer tegen WILLEMEN GROEP nv, B.C.S. INVES- TISSEMENT nv, IMMO CUBES nv, Johannes WILLEMEN en Dominique VANSTEENKISTE wegens feiten voorlopig gekwalificeerd als oplichting, insolventiemisdrijven en misbruik van vertrouwen, thans nader omschreven onder de tenlastelegging C (misbruik van vertrouwen) in de eindvordering van het Openbaar Ministerie van 17 mei 2024.

Het (bijkomend) aangeklaagde feit, zoals dit naar voren komen uit de aanvullende klacht met burgerlijke partijstelling, heeft betrekking op de aanwending van een krediet (senior facility loan) van 103.200.000,00 euro dat op 17 mei 2011 werd verleend door BELFIUS BANK aan VANDAMME — MADOE nv. Volgens de burgerlijke partij VAN POUCKE was de aanwending van dit krediet in strijd met de bepalingen van de kredietovereenkomst afgesloten tussen BELFIUS BANK en VANDAMME — MADOE nv.

De burgerlijke partijstelling is, behalve aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden die volgen uit artikel 63 van het Wetboek van Strafvordering (cfr. randnummer 3.2.3.), tevens onderworpen aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het bestaan van een belang in hoofde van de burgerlijke partij.

De burgerlijke vordering voor de strafrechtsmachten heeft geen ander (wettelijk) doel dan het herstel van de door het aangeklaagde misdrijf veroorzaakte privaatrechtelijke schade. Een louter belang bij de bestraffing is onvoldoende om zijn burgerlijke partijstelling op te steunen.

(Zie VERSTRAETEN, R., Handboek Strafvordering, Antwerpen, Maklu, 2012, randnummers 305 en 328 en de verwijzingen aldaar).

De burgerlijke partij VAN POUCKE was op geen enkele wijze (rechtsreeks) betrokken partij bij het krediet (senior facility loan) van 103.200.000,00 euro dat op 17 mei 2011 werd verleend door BELFIUS BANK aan VANDAMME

— MADOE nv. Evenmin maakt de burgerlijke partij VAN POUCKE aannemelijk dat de (gedeeltelijke) aanwending van dit krediet hem persoonlijk ten goede diende te komen. De (aanvullende) klacht met burgerlijke partij- stelling van 26 september 2023 is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan belang.

De klacht met burgerlijke partijstelling die de burgerlijke partij VAN POUCKE op 26 september 2023 in handen van de onderzoeksrechter neerlegde tegen de in verdenking gestelden voldoet derhalve niet aan de ontvankelijkheidsvereiste van een (wettig) belang en/of de ontvankelijkheidsvereisten overeenkomstig artikel 63 van het Wetboek van Strafvordering. De klacht met burgerlijke partijstelling is onontvankelijk.

De strafvordering die in casu, bij gebreke aan een vordering tot gerechtelijk onderzoek uitgaande van het Openbaar Ministerie, enkel geënt is op de klacht met burgerlijke partijstelling, werd derhalve niet op regelmatige wijze op gang gebracht en is bijgevolg onontvankelijk. (Zie Cass. 27 februari 2018, AR P.17.0895. N). “

ANTWOORD OP HET VIJFDE MIDDEL TOT CASSATIE

Eiseres verwijt de KI een gebrek aan motivering in de zin van art. 6 EVRM omdat geweigerd werd bijkomende onderzoeksdaaden te bevelen.

Onder randnummer 3.4 bepaalt het arrest van de KI dat er geen aanleiding is tot het laten uitvoeren van bijkomend onderzoek, gelet op de vastgestelde onontvankelijkheid van de strafvordering.

Er werd derhalve wel degelijk aan de motiveringsplicht voldaan.

Het middel **mist feitelijke grondslag**.

ANTWOORD OP HET ZESDE MIDDEL TOT CASSATIE

6.1 Eiser stelt dat het arrest de bijzondere bewijskracht van ‘een’ PV van vaststelling van de deurwaarder zou miskennen, gezien dergelijk PV bijzondere bewijskracht heeft en de KI dit PV van vaststelling niet bespreekt.

Dit betreft een PV van vaststelling opgesteld op vraag van eiser in Cassatie waarin door hem gemaakte eenzijdige fragmenten van opnamen van telefoongesprekken met mevrouw Dominique Vansteenkiste heeft voorgelegd aan de deurwaarder, met de vraag de inhoud van deze geluidsbestanden te notuleren.

6.2 Nogmaals dient te worden opgemerkt dat de KI de onontvankelijk van de strafvordering heeft vastgesteld, zodat de middelen met betrekking tot de grond van de zaak niet terzake doen.

Bovendien is het correct dat er aan het proces-verbaal van de vaststelling van de deurwaarder een bijzondere bewijswaarde kleeft, maar deze strekt zich enkel uit op wat de deurwaarder **persoonlijk heeft vastgesteld**.

Een PV van vaststelling waarin eiser door hem ter beschikking gestelde geluidsfragmenten laat weergeven, bewijst derhalve niets meer of minder dan het feit dat eiser deze heeft voorgelegd aan de deurwaarder.

Op geen enkele manier kleeft er een bijzondere bewijswaarde aan de inhoud van de door eiser eenzijdig voorgelegde informatie.

In conclusies voor de KI werd er door vierde verweerder in cassatie gewezen op de aanwijzingen van klaarblijkelijke manipulaties van deze eenzijdige opnames, terwijl er al evenmin enige garantie is op de correctheid of geloofwaardigheid van de in de opnames weergegeven beweringen, waarover de rechter soeverein oordeelt.

Het zesde middel kan **niet worden aangenomen**.

ANTWOORD OP HET ZEVENDE MIDDEL TOT CASSATIE

Eiser voert aan dat er een schijn van partijdigheid wordt gewekt omdat zijn argumenten niet worden gevolgd door de Kamer van Inbeschuldigingstelling.

In werkelijkheid nochtans is het arrest uitgebreid en behoorlijk gemotiveerd zodat eiser in Cassatie perfect kan begrijpen waarom zijn hoger beroep werd afgewezen.

Ook dit middel **mist feitelijke grondslag**.

GELET OP DEZE BESCHOUWINGEN

Besluit ondergetekende advocaat voor vierde verweester in Cassatie, de voorziening in Cassatie te verwerpen en eiser tot de kosten te veroordelen.

Mechelen, 18 september 2025

Sven Mertens

houder van het getuigschrift "bijzondere opleiding in Cassatie"

Bijlage :

- bewijs van verzending van de memorie van antwoord met een ter post aangetekend schrijven aan eiser